

Framtidens kyrka.

Jag har varit på KUP. Ja, så kallas Equmeniakyrkans fortbildning. Som vanligt har jag koll och upptäckte att en av de tre träffarna var på Royal Albert Hall i London. Equmeniakyrkan bokade in oss och betalade vår deltagaravgift, till Alphas ledarskaps konferens. Hade jag fattat att jag skulle ut och resa, hade jag nog dragit öronen åt mig.

En av de saker som fastnade var att i något sammanhang talades det om leadership och followship, ledarskap och följerskap. Followship är att göra vad andra gör, mer än att själv ta täten. Med min knaggliga engelska så hör jag, när jag sitter där i Albert Hall, leadersheep och followsheep. Det vill säga; ledarfår och följefår.

Ledarfåret tar täten, vill gärna leda skocken från A till B. När väl hjorden kommit till B och det är dags för ledarfåret att fortsätta till andra uppdrag, kan det bli lite förvirrat. Frågor uppstår i fårskocken: Vad gör vi här? Var det hit vi skulle gå, i så fall varför? Lösningen är att engagera ett nytt ledarfår som säger; B är bra men nu ska vi gå till C. Och så där kan det hålla på, ena dagen på väg till C för att under nästa "regemente" vara på väg mot D.

Det är annorlunda med följefåret. Lite svårt att sätta fingret på vad, men något är det. Följefåret är inte lika populärt, "trender" inte på sociala media, hörs inte i debatten. Och framför allt, samlar inte så många omkring sig. Det lever sitt liv i skymundan men... några andra får, upptäcker att följefåret har fått span på något. De vet inte riktig vad, det är något bekant med rösten hos den som följefåret följer. Så de börjar följa följefåret utan att de riktigt förstår varför. Följefåret har inget B som alla skall vara på väg till. Riktningen tycks vara lite diffus, varför? Ja, det är inte alltid så lätt att veta vart rösten man följer är på väg. Följefåret bara följer, därav namnet på det lite vindögda fåret. Så vad händer när följefåret lämnar sin lilla skock? För ett är då säkert; livet är ändligt. Förvirring, javisst det är ju ändå fårskallar vi talar om. Sorg, så klart, vem vill bli lämnad? Men sedan? Jo, snart hör fåren den bekanta rösten, och fortsätter att följa herden som om inget hänt...

Vi lever i en tid när våra organisationer ger ledarfåren stort utrymme. Successionen, av nya ledarfår skiljer sig lite åt. I vissa traditioner utser ledarfåret sin efterträdare, kontinuitet är ledordet. I andra, så har fåren utsett en liten grupp som i sin tur, väljer ledarfåret. När vi då, inte riktigt känner att det var till B vi ville, det blev inte riktigt vad vi tänkt oss. Då väljer vi ett ledarfår med en "bättre" plan, som kliar oss i öronen.

Följefåren är lite svårare att upptäcka. Det ligger i deras natur att helst undvika rampljuset. I vår kyrkas historia, tänker jag, finner vi följefåren på missionsfälten. Enkla liv, självutgivande, ibland alltför korta. Men, det händer något med den lilla hjord de vandrade med, även om de aldrig fick se något resultat. I deras spår, efter tid lämnar fårskallarna, som nu blivit många, bestående avtryck.

Vad har detta med rubriken att göra? Ingenting, allting! Satt nyss och samtalade med Isabel på expeditionen. En tös född på 90-talet, uppvuxen i Mosås, gått på Risbergsgka. När jag hör hennes berättelse, slår det mig: är det så här framtidens kyrka ser ut?

På söndag kommer hon och delar sin berättelse med oss på gudstjänsten. Det vill ni inte missa, tänker jag.